

מד:

עין משפט
גר מצוה

י"א א מ"י פ"ו תולדות
 תולד הולד :
 מ"ב א מ"י ס סנה עין
 מד טושים א"ח פ"י
 תרסד ספ"ד :
 מ"ג א מ"י ס טושים
 ס ספ"ד א וספ"ד :
 י"ד א מ"י ס טושים סס
 ספ"ד :
 י"ה א מ"י ס הלה כס
 טושים ס ספ"ד :
 מ"ד א מ"י פ"א הלות
 שטויה ה"ל א ופ"ו
 הלה יא :
 כ א מ"י פ"א תולדות
 שטויה הלה ז :
 כ"א א מ"י פ"ל סנה
 ס סת הלה א סת
 עין ל ספ"ד א"ח פ"י
 רמט טושים א רנד אלסס
 סלן וסבס פ"ד ח.ל.ק :

מוסף רש"י

ג' בדי עליו לחין. ערס
ששור מקת פליס
ועשפרו זה שלשה עין
לחין (ב"מ ד.) אפילו
עלה אחד כבד אחד.
סרה (שם). אריך או לא
אריך. משקן או לא
משקן (כתובות קג.)
מלפסל. להוציא חנוט מן
הסוס (ד"ק ג.) אברור
אילנא אסור. דרי משום
רוחא (שם). סתמי
פילי. שמחם נקטים של
אילן. שרי. דמי כיה
משום פסול (שם).

רבינו חננאל

כל האמר ר' יוחנן
הכלה למשה משיב
זכר, ששקדוהו קיים
ובביתו, ופי' אמר ר'
נחמן מדרגתו, אינה
לא תכלה ולא יסוד
באין, ומה שיהיה
דבר נחמן בחיור ר' יוחנן
שפירר לו כל קדושי
שהיה לו מפרט בהגדה
דרון ואסקוה, והיינו דאמר
ר' יוחנן לרבא (אמרין)
דלתין הוה ר' יוחנן
דלחלקיהן כל ר' חייא
משביב אמר לו כל
אם, ספורט בכניסן ר'
המנחם ואלא ר' הרי
לא מחרת לה לא אדם
לפלוני, ונפשונו במחשבת
פני חתן, וכל הרי
דאמרין תכלה, דרשינן
לא פסירא, מנחם, מדרש
לא דרשינן היל' אחריו
אמרינן ליה, ואסקוה
עריה אינה נשכלת אלא
בפני עצמה, ורביה
דאחא ליקמי דר' אלעזר
בר צדוק, ואמר ליה
קיימא את ר' (תלמי ליה)
בר פפוס, כדמיה

(א) ל"ל ב' המגדש את אשתו
ואמר לה הרי את מתרת לכל
אדם [ד' ט"ד ע"ב].

(ב) הדבר צ"ע דלפי המסקנה
דרכ ששת מלה אחד כבד אחד
קאמר בוודאי אפשר וכן פסקי
המסכתות ומהלך ליישב.

לולב וערבה פרק רביעי סוכה

כאן במקדש כאן בגבולין. במקדש הלכה למשה מסיני בגבולין פליגי דר' יוחנן אמר יסוד נביאים ור' יהושע בן לוי אמר מנהג נביאים ופי' בקווע' דנפקא מינה דאי תקנה היא בעיא ברכה ואי מנהגא לא בעיא דליכא למימר וזונו דמנהג בעלמא שהגיונו

העם ואפי' בכלל לא תסור לימיה
ויכן אמר' בסמוך חביט חביט ולא
בדרך קצבר נביאים וזו יוש
תמקדקין תמוך כן דלא ממכרין
להלל דר"ט שאין אלא מנהג בעלמא
בדמוכה פ' בתרא דתענית (דף כח:
ושם) רב איקנע לבבל מזי דקרו
להלל צר"ח סבר לאפסוקינהו שעת
לחא' מדלגי ויהו' אהר' ש"ח מנהג
בדילוג אלא יחיד גומר היינו כמו
יחיד קורא דאורחיה דהש"ס דמשמע
הכי כ' ויהו' דתניא פ"ק דברכות
(דף ט: ושם) ויחזיקו ויהו' גומרין
אחריו עם הכן ההמה ויהו' יומר
לדאן רחיה מערבא להלל דערבא
רחיה אלא טלטלו ויכן דלאו תקנתא
היא אלא מנהגא לא חשיבא למיקנע
דברא אלא קריאתא להלל לא גרע
מקורא בתורה ודכוותיה אשכחן
דמכרין אשמי ימים טובים של גלויה
ואיחי אלא מנהג בעלמא בדאיחא פ"ק
דביצה (דף ע"א:) ומיהו אין מזה
רחיה דר"ט: ד) טעמא לדאן ממכרין
אערכה למ"ד מנהג נביאים משום
דלא אפשר לומר ויזנו וכו' ימים
טובים של גלויה אין צום אלא אלא
קדושה להכרת היום מצלמה וזכור
המזון ואי משום דמכרין אתקיעת
שופר גיט' שמי של ר"ה הכוה תקנתא
ויהו' וחתמיה מז' ימים טובים של
גלויה לענין צדקה קדושה אהי' וינהו
בדמוכה בפ"ק דביצה (דף ע"א:) והיה
במנהג אבותיהם בדיכס ועוד
דמקדק ר"ח ממשכת ברכות פרק
היא קורא (דף יד.) דמיי' רחיה
לדאן מפקינן בכלל מרב בר שגא
דאיפסע לני דרבינא בימים שאין
יחיד גומר כן את ההלל ולא איפסוק
ומעמי שאין בר בר שגא דלא חשיב
עליה דרבינא וחס אין ממכרין עליו
מה הפסקה שייך זו ועוד רחיה
מהיהא עובדא דתענית (דף כח: ושם)
ומעובדא דרב דאמר סבר לאפסוקינהו
דמשמע דמכרין דאי לא ממכרין אהי'
ולו ידע שיהא מנהג אבותיהם וסממא

ללא בחמטע הלל איקלע מדקאמור רב איקלע נצנל ולא קאמור
איקלע לבי נישטא ובי חימא אחי מיכון דמברכי לקרות הים
לוי ליעד דמלגני ואמאי סבר לאפסוקיניה הא לאו מילתא היא
שאפלי כשגומרים את ההלל יוכל לברך לקרות את ההלל כמו
שנזכרין לקרות מגילה ומה שטענין עשוי לברך אהלל לגמור
כשגומרין ומזכרין לקרות כשמדלגין לסמן בעלמא טיהגין כן ודין
צוה ודין צוה יעלין לברך לקרות ולגמור וא"ת הא דנקט י"ח
יוס שיחד גומר בכן את ההלל אמאי נקט יחיד דמשמע אהלל צבור
גומרין אותה אמר? בשאר ימות השנה והא עובדא דרב נצבור הו
גומרו ועוד י"ל דאפי' צבור שאני שם כל ישראל יחיד קרי להו
לישראל שיהו אומרים אותו על כל פרק ופרק על כל צרה וצרה
דבי ליבא כל ישראל אין גומרין אותו אלא באלו הימים אהלל לגמור
ללא יתחיל ואם התחיל גומר כי ליבא כל ישראל קרי יחיד אפי' צב
צבור: [ועי' חוש' ערכי יד. י"ח ימים חוש' ברכות יד. ד"ה יח
אלא בשמחה לטעור השמחה שם. הלולב בדין מיירי אהלל בצנצני צנצני

במקדש. הלכה למשה מסיני: **בבבול'** יסוד נביא': **ערס** לריס
שיעור. לקמן מפרש שיעור: אינא נטילא אלנא כפני עמא. אין
דבר אחר נאגד עמא דמוכח שהיא מזה: **אבל** אינא דלנכסיה.
לשם נטילה לילך והדר אבאיה. לשם ערסא אימנא ליוסח דאריא
דלמן: **ערס** עובא: וכמא שיעור. דלמן

לעיל זריכה שיעור: שלשה כד'.
שש בכל אחד עליו לחין: עלה אחד
וכד אחד ס"ד. עלה משמע כלל
כד וכד כלל עלה ומל' לקיחה בעלה
כלל כד הלא כל מינכר: עלה אחד
כדד אחד. כד אחד וכו' עלה אחד
ודיו. וכי אמרינן לעיל (דף נ"ג:) ג'
טפחים לגבי לולב הוא דאמרינן
טפחא ערבה ארובה שלשה טפחים
אכל ערבה שהיו מקפין בה פני
עלמה כל דהו קמי והשתא והגו
לכבוד מורכבות ענפים ארובים ויפס
שמנכר מזזה ענין יפה: איין
אזוהי דרב: מכיס טפח. לישן
ייעוט: מנסה נביאים הוא. נגבולין
ולא יסוד נביאים הלכך אינה זריכה
נרכה: קרייתא איז לי. כפרים
וישעיהו: ומקשקשין כדרימא.
עודרין את הכרמנים בשביעית:

ואכלנו ויטאו. בשכח חפירת הכרמים
ואתן מפקידיו לעניים: אריך או
לא אריך. טוב פגעותן כי לא
אריך לשון דבר בטון ובעולם (ד)
יש לו דומה וערות מלכל לא אריך
לגת למיחיו: א"ל לא אריך. לפי
פגתה פורע פגולתם מפירות שביע'
והסורה אמרה לבלעתי ולו למפורע
אכל הקשקוש מותר כדלקמן: א"ל
לעצור בר דרוק ברו הויס דאלי.
כבר עצרו מ' שנה שאני דר בלחך
הזאת: וכן חפויס בר אינש.
ראיתי כי אדם: דמהלך באורחא

א תניא ויהושביעית
תשמטנה מלקשקש
רב עוקבא בר חמא
תומי פילי וחד אברוי
סומי סתומי פילי שרי
אלעזר בר צדוק "אל
ות יותר מג' פרסאות
דן אלא לביתיה אבל
סמך ואיכא דאמרי
כא אלא אפי' לביתיה
ת עובדא ואפילו כסא
ת לולב כיצד: תני תנא
על גג האיציטבא א"ל
וכי

יום גדול ויכין לו סעודה שבת: **אלא לביסיה**: שהוקר לביסיה והס' אינם יודעים שיבא היום ואין מתינים לאורכו והוא כיום עליהם: **אבל לאוספיהיה אחאי דנקט סמך**: אינו סומך על בני ביתו ועושה עמו סעודה ועל מה שבירדו נסמך: **לביסיה**: דמה שמזל א' מעט אם רב שלו הוא אפ"כ לא יחלק וכו"ש לאוספיהיה שלא ימלא כלום: **כסא דהרשנא**: סעודה מועטת דגיס קטנים ממוגנין בקמח כשומר שלהן: **על גג האלמנא**: היה מני מנא קמיה: וכו'

ואפ"ה מדלגי ושמה לרבותא נקט יחיד דלפ"י יחיד בפני עצמו
והוא להמירין בעריב פסיחים (דף ק"ז.) נציילים אמריו ומיקני להם
א תבא עיליהן ונגנאלין אומרינן אותו על גאולתן ולכן נקט יחיד
כל ידא אומרינן אותו לעולם ואה דמניא הם תבנעתי יחיד
אם נגאלו מן הזרע והתחילו היו גומרינן אותו ור"פ לא יתחיל
ומפ"י פתחיה כה ד"ה אמר: **ואיניה** ישיבת **אמא** **בפני** **עצמה**.
שלושה ברי' ע"ין אהין. ששלהם יצאין מקנה אחד:
וכי

מסורת הש"ס

(א) ר"מ מ"ג, (ב) [ב"מ כד.
ע"ש ל"ט, (ג) מ"ק ג,
(ד) גס, ע"ז נה, (ה) [ל"ל
יהודה בן חשמוע לקמן
כתוס' ד"ה ויר' לייבנא,
(ו) ויקרא כה, (ז) ועי'
תוס' יומא לו: סד"ה אחר
אב"א, (ח) גי' מהר"מ עליו
י"אאק,

תורה אור השלם

ו. והשביעת תשמוטנה
ונטשתה ואכלו אביני
עמך ויתרם תאכל חית
השדה כן תעשה לכרמך
לזיתך: שמות כג יא

הגהות הב"ח

(ח) חוב' דיה כחן וכו'
ואיזי אלף מנהג כעלמא
דליתא בפ"ק דכילה
הזהרו במנהג אבותיכם
בידיכם ומיזי חין מזה
רליה וכו' כדמוכח בפ"ק
דכילה וטוד מדקדק ר"ת
כ"ל:

גליון הש"ס

רש"י ד"ה וחד אמרי
ובו כמו ויבא. אלן כי
דקדקס הם יבדקו דנשי
תלין דז מג עיני דיה
מסוקין ירוש' דיה כאן
במסדן ובז' ובי ימים
שוכים של גליתא אין ביה
וצוהו יקשה לו דמח
יקשה מנכנס על אסלת
מזה ועל אסלת מדר גלית
כי דפסח ואלו יז תלוק כן
נוסח דפסח גלית געושת
כן ובין נוסח גלית על
אחי מנחם נוסחא קרי
הרין עין געזא איה קרי
ת' קרי' כ'

רבינו חננאל (הביטק)

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones